

# JERABINY

1.

SEMTAMNÍK

KOLČAT

z JIŽNÍCH

ČECH

Na II. srazu psavců nadhodil kdosi velkej hec: „Psavec bez časopisu je úplně nemožnej, protože nemůže svůj časopis vyměňovat za časopisy jiných psavců“. No a tak jsme se nechali hecnout a vydáváme první číslo našeho semtamníku, které jsme dali dohromady rukou společnou a nerozdílnou. Chceme jím aspoň částečně podpořit úsilí Dýmu, Modokapsy, Cest, Lokálky, Vypálené brdské boudy a dalších plátek, které možná někde vycházejí, ale není o nich nic známo.

A současně tím chceme hecnout i další psavce či psevecké osady, např. Jevntown, psavce z Hradce a přilehlého okolí, Skutečáky a další.

Časopis statečně rozmnožila v X exemplářích Matka Pluku. Způsob rozšiřování mezi kamarády jsme pajcli od Robina s Čvachtou - tedy každá "redakce" výše jmenovaných plátek + další naši oblíbenci obdrží 1 výtisk a 1 bude oběžník.

Tak ať Vám neskřípou pera.

Ahoj

Kolčava a Wanylka

## S L U N O V R A T .

Hory se topí ve vánoční noci.  
A přece už jí kousek ukredlo slunce.  
Veselý mráz mě zlíbal do krvava,  
vločky oblékly za nevěstu.  
A já, zkřehlými prsty posunula  
na počítadle roku  
kuličku dne.  
Zase je o krok blíž jaro.

## Š T Ě D R Ý   D E N .

Nebe nadělovalo krystaly krásy.  
Vítr dul do píšťal smrků  
a větve vrzaly z vysokého kůru  
svou půlnoční mši.  
vůně vřelého grogu  
přivolala kamarády k přípitku.  
Jen přátelství podávané v dlaní  
bylo tak velké, jako jindy.  
Vždyť rok má 52 štědrých večerů.

## N O V Ý      R O K .

Den zimou zrozený  
sfoukl vánoční svíčku.  
Vstali jsme od ohně,  
abychom smyli únavu noci  
jeho novým sněhem  
a stopami vepsali  
na čistý list krajiny  
své nevroční předzvezetí.

Kolčava

## P O N O Ž K Y .

Vlastně nevím, proč jsme jí neříkali "Kaluž".  
Za cestu na camp se proplacatila nejmíně deseti.  
Nejspíš to zavinil její pekelně těžkej ranec na-  
bušenej salámem a paštíkama, pod jehož vahou pu-  
kal i obstojně silnej led jako žalud. Vždycky se  
ozvala rána, takovýto typický ženský vyjeknutí  
a pak mocnej čvachtot - směr dsilší louže. Dusala  
si to statečně, ale voda je drzá kapalina -vecpe  
se všude. Za chvíli bylo slyšet šplouchání,  
i když nebyly louže v dohledu.

„Mám v botech rybníki!“, fnukala. „Tak si tam nasaď potěr“, radili jí, ale bylo jim jí líto. „Neboj, u ohně uschneš.“

Na campu udělali pořádněj fajrák a jejich boty zaujaly špekáčkovou polohu v bezpečné vzdálenosti od plamenů. Zato ponožky po vyždímání sice ztratily původní tvar, ale schnout nechtěly. Navlékla je tedy na pruty a jala se jimi kroužit nad ohněm. Krouží si, krouží si... a najednou to zasyčelo a ponožka byla v tahu. „Poslechni, ty máš dost radikální způsoby“, podivil se kdosi.

Že chybami se člověk učí? Jak kdo. Ona neměla ráda přísloví. A tak oba její páry ponožek podstoupily nechtě kremaci. Aspoň se zahrály. Zato ona vibrovala s takovým úsilím, že kdyby ji někdo uzemnil, mohla působit docela dobře jako oscilátor.

Tak jsem se slitoval a půjčil jí své. Prý mi je vypere a pošle a kdesi cosi. „No, dobrá, jen se snaž.“

Asi ve středu mi přišel balíček. „Hele, fuský!“ Rozbalím to a z krabičky na mě zářily úplně nové ponožky a u nich na papíře lakonická poznámka: „Shořely mi při sušení, Díky!“

Wanylka.

T E P L O .

Na světě je plno lidí,  
co tě nepochopí.  
Jsou to sobci a snobi.  
Ti myslí vždycky  
jenom na sebe.  
Napřed jsou totiž oni,  
pak zase oni, a pak zas . . .  
Tak jsem vyjela hledat kamarády,  
jejichž oheň by hřál.

Wanylka

B L E D Ě      N E B E .

Ležela jsem na podlaze ve spacáku a pozorovala, jak horký vzduch stoupá od kachlových kamen k vysokému stropu. Holky na vedlejším slavníku drbaly. "Otrava, že jsem nejela ven," myslěla jsem si a otočila jsem se na lokty, abych se podívala z okna.

Noc jako vyleštěná, bláznivej úplněk a takové divně bílé nebe. "Já jdu ven", řekla jsem, "je tam hezky". "Můžu s Tebou?" zeptal se jeden spacák a něco blondatého se posadilo.

Přefrčely jsme louku a vyškrábaly se na starou zříceninu. Nad námi čněla věž a ve tmě dolů byly vidět zbytky kruhu od posledního potlachu. Vylezla jsem na klenbu starého sklepení a povídám: "Ukážu Ti strašidlo Houlu - žije na Brdech a pěkně zpívá." A začala jsem kvílet něco v tom smyslu, že mi nemá kdo zatlačit oči. Docela se jí to líbilo a tak jsem jí vyprávěla i o dalších strašidlech co jezděj na Brdy a vůbec po Čechách. A hrozně jsme se smály. Já pak nahlas přemýšlela o dalším vandru, když tu ona povídá: "Líde, vezmi mě sebou!" "No, no dobře, ale co rodiče?" "Voni mě pustí, když Tě budou znát!"

"Docela jsem to s nima sfoukla", myslela jsem si když jsem se od nich příští týden vracela domů. A pak jsem vyjely. Ona vymyslela "Kolčata", já tenhle časopis, zamilovala se do ní spousta kluků, prodělala trampský křest a měla první kamarády.

Tak zatím jezdíme dvě. Já - tedy Kolčava a blondatá Wanylka.